

U molitvi treba da osjećaš bilo svim bićima, treba da naučiš razumijevati bolove i radosti svih stvorova, treba da iskusiš breme zablude i težinu krivnje, ali treba da ti i odlane, kad misliš na neograničenu ljubav i milosrđe onoga, koji ti je dao da moliš. Uprav zato, da nađeš njega i u njemu sve. Ako dobro moliš, ostavit će te mrak, što je oko tebe i naročito u tebi. Iz sjena, što će padati, pokazat će se pred tvojim unutrašnjim okom blistav hram, koji će sve ljepše sjati u sunčanom svijetlu Božje milosti, što ga dulje budeš molio. I srećan onaj čas, kad opaziš, da je ona građevina Božja, duša tvoja, neumrla — hram Duha Svetoga. Tad ćeš slaveći moliti Boga u njegovu svetom Sionu.

Onaj čas obnovit ćeš Jehovi, zavjetnome Bogu tvome, svečanu zakletvu, da se odričeš đavla i sve njegove slave i svih njegovih djela.

PABIRCI.

„Da.“

„Samostalni gospodin traži sobu,“ čitamo često u novinskim oglasima. A kako je malo te gospode, koja bi uistinu bila *samo-stalna!* Velika ih je većina, te nemaju ni snage ni volje, da bi i onda ostali uz svoj „da“, kad se drugovi, moda ili javno mišljenje izjave za „ne“. Oni dobiju vrtoglavicu, čim nema uz njih nikoga, na koga bi se mogli nasloniti. Njihov „da“ utone im u grlo kao ribar, kad ga vodeni duh povuče u dubinu. Ko je još nevješt borbi sa silom društva, neka motri sam na sebi, kako treba tek nekoliko podrugljivih, jačih, hladnih lica, pa da slome moć i sigurnost našeg istupanja za neomiljene nazore ili osobe. Kako je mladim ljudima, ozbiljnog pravca, čestoput teško da ostanu sami sebi vjerni, kad zapadnu u kolo, gdje one što nisu pristalice „slobodnih nazora“ i „slobodnih običaja“, drže glupacima, djecom i filistrima! A ipak za značaj i za volju nije ništa vrednije, nego da upravo ondje, gdje samo suprotno imponuje, neustrašivo ispovijedamo ozbiljne nazore i zdrave principe — pa ne bilo baš drugo nego da među samim pivopijama naručiš čašu mlijeka. Ali ovo mlijeko nek dođe tamo kao torped-njača u tuđu luku, s ponosnom zastavom i sa svijetlim topovima. Mnogi se i odvaži pa naruči svoju čašu mlijeka — ali tek što ona čaša dođe preda nj, odmah se vidi: to je lađa bez topova; manjka joj čvrsti, duboko promišljeni, teški „da“, koji bi prisilio sve podrugljivce da štuju ono mlijeko, i da ono sebi osvoji ondje dolično mjesto. Na mjesto ovog „da“ ušuljao se polovični „da“, a iz izraza lica odsijeva molba za oprostjenje; izraz lica otkazuje povjerenje vlastitom uvjerenju i polagano ulazi polovični, nesigurni „ne“. I prije nego se poručivalac mlijeka i ogledao, s njegovim se mlijekom pomiješalo pivo. A tome nije kriv niko nego on sam, jer se u njegovoj duši još uvijek miješalo pivo i mlijeko, i jer još ne bijahu odlučno odijeljeni — nadoše se evo i na stolu ujedno.

Umješto, da znamo reći „da“, stječe se za sav vijek u naj-sitnijem krugu drugova, ako za svakim činom, za svakom riječi jaše eskorta i istupa sa svom snagom za istinu, kojoj se posvetismo. Triput promisli prije nego nepotrebno istupiš ili izazoveš kakvu diskusiju — ali gdje tvoj „da“ zazveči za dobru i ozbiljnu stvar, neka ga prati grom i bljesak, da svako osjeti, e je to čovjek, koji je rekao „da“, a ne tek kaki prebjeglica (F. W. Foerster, Politische Ethik).

G. Starčević.

Nek se bistri! Lurdska čudesa.

1. Mora li katolik vjerovati u lurdska čudesa?

Odgovor. Vjera se u kršćanskom smislu odnosi samo na objavljene istine, koje Crkva autoritativno predlaže na vjerovanje kao članke vjere (dogme). U tom smislu ne mora i ne može katolik da vjeruje u lurdska čudesa. Ipak će dobar katolik priznati, da se u Lurdu zbivaju čudesna ozdravljenja utjecajem očito natprirodnim. Bilo bi vrlo neoprezno i nerazborito poricati činjenice utvrđene i zajamčene svedočanstvima učenih stručnjaka, kao što su oni doktori medicine, što rade u uredu za konstataciju lurdskih ozdravljenja. Dakako tko a priori drži, da čuda ne može biti, taj je u sličnom raspoloženju kao Rousseau, koji je rekao: Da vidim čudo, ja bih prije poludio nego li vjerovao.

2. Ne moraju li se lurdska ozdravljenja tumačiti histerijom i hipnozom?

Na to odgovara dr. med. van der Elst popriliči ovako: Histerije ima u Lurdu kao i drugdje; Crkva to priznaje, pa zato i postoji u Lurdu liječnički ured, da konstatira take slučajeve, i on je mnogo ovakih slučajeva ustanovio. Ipak ima dovoljno svjedočanstva o ozdravljenju sigurno utvrđenih bolesti. Amo idu ozdravljenja, koja se nisu mogla dogoditi bez raskidanja ili pak obnove tkiva (Gewebe). Taki se slučajevi ne mogu nikako da protumače hipnotičkim ili histeričkim utjecajem.

Nema govora o histeriji, kad je n. pr. organ ozlijeđen; taj može da ozdravi samo tvornom obnovom ili raskidanjem. A nije tu ni hipnoza uzrok ozdravljenju, jer hipnotički utjecaj postoji samo u pasivnom i nesvijesnom stanju čovjeka, dok je u organizmu izvedeni preokret svijestan, pače i bolan, i u času ozdravljivanja misle često ovaki ozdravljenici, da će umrijeti. Može li dakle da bude hipnotičkog utjecanja u prijašnjem stanju bolesnika? A to je kardinalna točka, o kojoj valja raspravljati. U Lurdu se događaju i nenadana ozdravljenja organskih bolesti, dok se psihoterapijom postizavaju samo polagana ozdravljenja. Tu dakle utječe nešto drugo nego puka histerija ili hipnoza.

M. V.